

INHOUD

VOORWOORD **DOOR TINEKE SCHOEMAKER, BLUESZANGERES VAN HET EERSTE UUR!** 7

VERANTWOORDING 11

INLEIDING **OORSPRONG VAN DE BLUES EN DE KOMST NAAR EUROPA** 15

1. CUBY + BLIZZARDS **LEVENSLANG DE BLUES** 33

2. BINTANGS **ALTIJD DE BEUK ERIN** 81

3. LIVIN' BLUES **RAUWE BLUESROCK MET VIRTUOSITEIT** 95

4. BRAINBOX **EEN BROEDPLAATS VAN TALENT** 137

5. OSCAR BENTON BLUES BAND **EEN OP DE CHICAGO-BLUES GEËNTE FORMATIE** 159

6. BARRELHOUSE **50 JAAR DE MEEST HECHTE NEDERLANDSE BLUESBAND** 173

7. FLAVIUM **KWAM, ZAG EN OVERWON** 219

8. MAGIC FRANKIE **MET DE COMPLIMENTEN VAN B.B. KING** 265

EPILOOG 287

BLUES WEBSITES 295

DUTCH BLUES HALL OF FAME INGEWIJDEN 297

DUTCH BLUES CHALLENGE 299

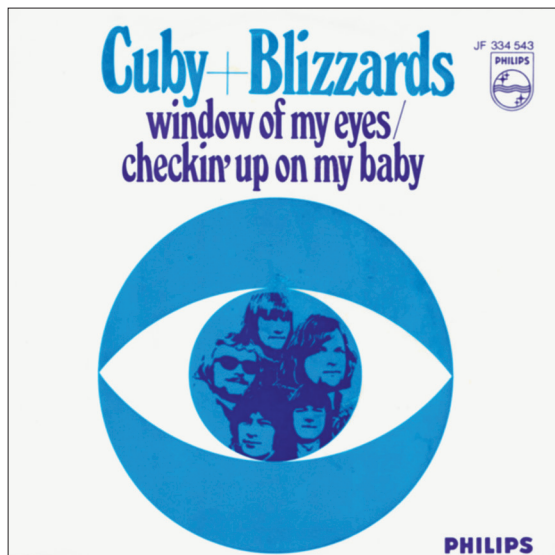
DANKWOORD 301

len. Door dit grote succes hoort C+B nu samen met The Golden Earrings en The Cats tot de populairste groepen van Nederland.

In juni is er in Amsterdam een gelijktijdige presentatie van *Trippin' Thru' a Midnight Blues* en *Bare Wires*, de nieuwe lp van John Mayall. Er wordt een korte tour onder de titel 'This is the Blues' aan vastgekoppeld. Zo zijn er op 21 juni optredens; om 20.00 uur in de Rotterdamse Doelen en om 24.00 uur een nachtconcert in het Concertgebouw van Amsterdam. Als eerste van de set start C+B, daarna volgt Eddie Boyd met Gelling, Van Eik en Beekman als begeleiders en als laatste treedt John Mayall met zijn Bluesbreakers op. Mayall heeft na Eric Clapton en Peter Green opnieuw een topgitarist kunnen binnenhalen. Het is Mick Taylor, die het jaar erop Brian Jones in de Rolling Stones zal vervangen. Mick laat weten dat hij Gelling een betere gitarist vindt dan hijzelf. Er wordt geoefend in de boerderij en gefeest in Café Hofsteenge. Er zijn veel boerenlui uit de omgeving in het café aanwezig. De Engelse muzikanten kijken hun ogen uit. Ze weten niet wat ze meemaken.

Er zijn voor C+B veel optredens in Nederland, soms wel zes keer in de week. Twee roadies,

Harry Muskee met Eddie Boyd en John Mayall, 1968.

1968

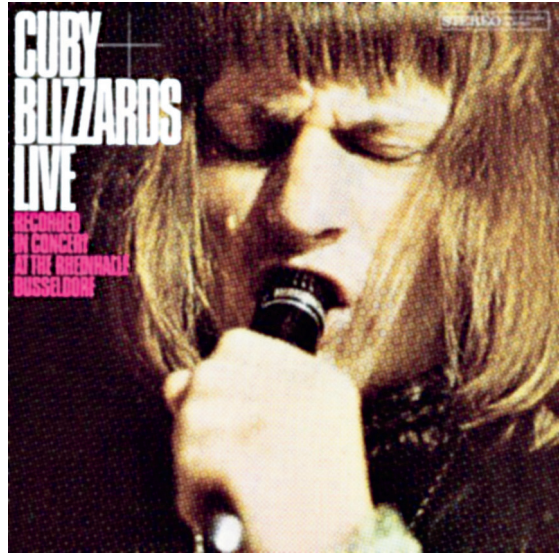
onder wie Sjoerd van Dorp, doen het sjouwwerk. Sjoerd rijdt tevens de bandbus met de instrumenten en de geluidsapparatuur. De bandleden zelf gaan meestal op weg in de auto van Dick, een grote uitvaartslee. Brood zorgt indien nodig voor het pepmiddel preludine. Met name Herman en Eelco zijn flinke gebruikers van deze drug. Voor het optreden is er meestal geen vaste setlijst. Harry peilt de sfeer in de zaal en geeft naar aanleiding daarvan aan wat het volgende nummer wordt. Het gaat prima zo, want de band is goed op elkaar ingespeeld. Een hoogtepunt is het optreden op 24 augustus op Jazz Bilzen 1968 (dat telt drie dagen: van 23 tot en met 25 augustus) in België. Er zijn tal van Belgische en wat onbekendere Nederlandse groepen aanwezig. Maar uit Engeland komen toppers als The Small Faces, The Move, The Pretty Things en Chris Farlowe.

De Engelse bluespionier Alexis Korner treedt dezelfde dag op als C+B. Er wordt door hen en The Small Faces flink gejamd. Het publiek zit ontspannen op de grond en luistert aandachtig als C+B een uitstekende, ruim zeven minuten durende versie van 'Don't Know Which Way to Go' op het podium brengt. Deze nieuwe luistertrend is goed te zien op het filmpje 'Cuby and the Blizzards Jazz Bilzen 1968', nog steeds te bekijken op YouTube. Heel vreemd: zoals hij meestal doet zit Brood al spelend op de piano met zijn rug naar de band.

In oktober 1968 vertrekt C+B met de boot naar Engeland voor een kleine tour. Sjoerd van Dorp gaat als enige roadie mee en zal de bus rijden. Bij aankomst in Harwich blijkt hij vanwege een vroegere verkeersovertreding in Engeland het land niet in te mogen. Dat betekent voor hem weer terug naar Nederland. Dick en Jaap rijden de bus om de beurt naar Londen, waar het organisatiebureau op telefonisch verzoek van Jan Venhuizen een Engelse roadie weet te regelen. Dave Duffield is de naam. Veel geboekte optredens gaan helaas niet door. Bovendien zijn er heel weinig bezoekers bij een concert in de prestigieuze Revolution Club in Londen. Schrale troost: de aanwezige Bee Gee Barry Gibb lijkt enthousiast te zijn.

De jongens zijn sowieso teleurgesteld in het naar hun mening niet al te professionele Londense clubcircuit. Ze klagen hun nood thuis bij Alexis Korner op 116 A Queensway. Ze zijn met hem in Bilzen bevriend geraakt en hij heeft een luisterend oor voor de band. Korner neemt ze mee naar The Marquee, waar de prille Free met zanger Paul Rodgers optreedt. De Nederlanders zijn zwaar onder de indruk van Free. Alexis is op zijn beurt lyrisch over het gitaarspel van Eelco. Als dank voor de gastvrijheid en de hulp van de Engelse bluesman, schrijven Gelling en Muskee de song '116 A Queensway'.

Vervolgens is er een korte trip door Zweden en daarna via Denemarken naar Duitsland voor enkele concerten in Essen, Frankfurt en de Rheinhalle van Düsseldorf, waar C+B, Alexis Korner en The Spencer Davis Group een avondvullend programma verzorgen. Naar een idee van de Duitse tak van Phonogram wordt het concert van C+B opgenomen voor een te verschijnen live-lp. Albert Kos en Jan Schuurman komen als geluidsmensen vanuit Nederland over. De opnameapparaatuur bestaat uit niet meer dan

1968

een paar Revox-recorders, maar het resultaat is prima. De band is goed op elkaar ingespeeld. We horen op het album *Cuby + Blizzards Live* een drietal slow bluesklassiekers: 'Sugar Mama', 'Sweet Little Angel' en 'Five Long Years', bekend van respectievelijk John Lee Hooker, B.B. King en Eddie Boyd. Op de twee nieuwe nummers van de band, 'No Way Out' (Gelling/Van Eik/Muskee) en 'Don't Love You Twice' (Gelling/Muskee) doet Alexis Korner als gast mee.

Eind 1968 vertrekt C+B naar Tsjecho-Slowakije voor een eenmalig optreden op een groot driedaags muzikfestival in Praag. De uitnodiging via boekingskantoor Paul Acket is nog gedaan tijdens de Praagse Lente, die van januari tot 20 augustus duurde. De Russen maakten er in de nacht van 20 op 21 augustus met geweld een einde aan. De uitnodiging blijft onder het nu onderdrukkende en hardvochtige nieuwe communistische regime gehandhaafd. Wat te doen? De groep besluit af te reizen. Het oversteken van de grens naar Tsjecho-Slowakije levert in eerste instantie moeilijkheden op, maar het concert in Praag verloopt daarentegen prima.

Voor Dick zijn de binnenlandse en buitenlandse tours allemaal wat te veel geweest. Hij raakt overspannen en wordt vervangen door Hans Waterman, waar Jaap heel blij mee is. Deze vervanging blijkt echter van tijdelijke aard te zijn. In januari 1969 komt Jan Veldhuizen op de proppen met drummer Hans la Faille (1946) en, erger voor Jaap, ook met Herman Deinum (1946-2025) als de nieuwe bassist. Beiden uit Blues Dimension, de rhythm & blues-

1968

band uit Zwolle. Jaap ligt eruit. Via een brief krijgt hij zijn ontslag. Reden: zijn spel zou niet op het gewenste peil zijn.

Echter, volgens Van Eik is het tegendeel waar. Hij is minder simpel gaan bassen en speelt tijdens concerten nu zelfs een solo. In eerste instantie hebben Eelco en Harry geen moeite met de progressie van de bassist, maar later krijgt Van Eik te horen dat hij een egotripper is. Hij zou 'als een raket' spelen, toont te veel initiatief en is te solistisch bezig. Daarbij lijken Harry

en Eelco een beetje gepikeerd als Jaap voorzichtig kritiek uit op de gang van zaken rond de nieuwe single 'Nostalgic Toilet' (met op de b-kant '116 A Queensway'). De bassist krijgt gelijk, want de plaat haalt maar net de Top 40. Dick deugt evenmin van geen kanten meer volgens Eelco en Harry. Hij 'slaat' niet zoals ze dat willen. De overspannenheid van Beekman komt goed van pas om hem uit de band te zetten.

Dick Beekman zal in 1970 emplooi vinden bij de opkomende bluesband Livin' Blues, waar hij Cesar Zuiderwijk vervangt. Na een jaar haakt hij ook daar vanwege overspannenheid af. Jaap van Eik speelt vanaf 1969 bij tal van bands, waaronder Blues Dimension, The Motions, Solution en Livin' Blues, meestal voor een korte tijd. Het langst nog, van 1974 tot 1976 bij Trace, een symfonisch trio met organist Rick van der Linden en drummer Pierre van der Linden. In 1977 begint hij aan een journalistieke loopbaan. Het door hem opgezette muzikantenvakblad *Music Maker* wordt een groot succes.

Waarom is het oog van Harry, Eelco en Jan op La Faille en Deinum gevallen, de gesmeerde ritmesectie van de op dat moment redelijk populaire Zwolse formatie Blues Dimension, als opvolgers van Beekman en Van Eik? Beide bands hebben elkaar eerder ontmoet tijdens concerten in Beatboerderij Sarasani op Texel en tijdens de muziekavonden van de zomerse Sneekweek in Friesland. Op een avond tijdens de Sneekweek in 1968 jammen La Faille en Deinum met Gelling, Muskee en Brood. Het bevalt uitstekend, mede door de humor van de eerste twee en Brood, een jeugdvriend van La Faille. Het kost Venhuizen niet veel moeite om Hans en Herman los te weken van Blues Dimension. Ze hebben zin in iets nieuws en Cuby + Blizzards is een meer gerenommeerde band dan Blues Dimension. De overblijvende leden van de Zwolse formatie treuren niet al te lang als Jaap van Eik en Herman van Boeyen als nieuwe ritmesectie Blues Dimension komen versterken.

Er is weinig tijd om te oefenen, want C+B moet begin 1969 al naar Polen voor optredens. De band is met bemiddeling van Paul Acket uitgenodigd door de Poolse jazzfederatie in het kader van een cultureel uitwisselingsprogramma. Opnieuw gaat de groep naar een Oostblokland. Brood heeft speed in een plastic zakje in zijn anus verstoppt en *Playboys* meegenomen om de Oost-Duitse douaniers af te leiden. Dat lukt wonderwel.

C+B heeft veel succes in Polen, vooral in het Grand Theatre van Warschau. Ze praten na met bezoekende studenten en deze nodigen de bandleden uit. De studenten willen alles weten van het vrije, democratische westen. Het hele gezelschap wordt in de gaten gehouden door undercoveragenten van de streng communistische dictatuur, maar de groep weet toch het stu-

Staannd v.l.n.r. Hans la Faille, Eelco Gellings, Harry Muskee en Herman Brood. Zittend Herman Deinum, begin 1969.

dentenhuis te bereiken. Daar wordt het heel gezellig, mede onder invloed van de rijk stromende wodka. Muskee heeft desondanks heimwee en wil vanuit Warschau direct naar huis terugkeren. Zoals hij het altijd formuleert: 'De mooiste reis is de terugreis'. Harry zal echter geduld moeten hebben, want eerst moeten er nog een aantal concerten in Poznan en Katowice worden gegeven.

Terug in Nederland komt de groep om in het werk. Het lukt Paul Acket om de band opnieuw voor een niet al te lange zomertour naar Engeland te krijgen. Ze treden op in de befaamde Marquee en ook op enkele bluesfestivals. In Engeland touren is inmiddels al gewoon geworden. Wordt het niet eens tijd om naar Amerika te gaan? Golden Earring is er tenslotte

in het voorjaar van 1969 geweest en in december zal een tweede tour plaatsvinden.

CUBY + BLIZZARDS MET LA FAILLE, DEINUM EN VAN DER VEGT, PLUS EEN REÛNIE (1969-1974)

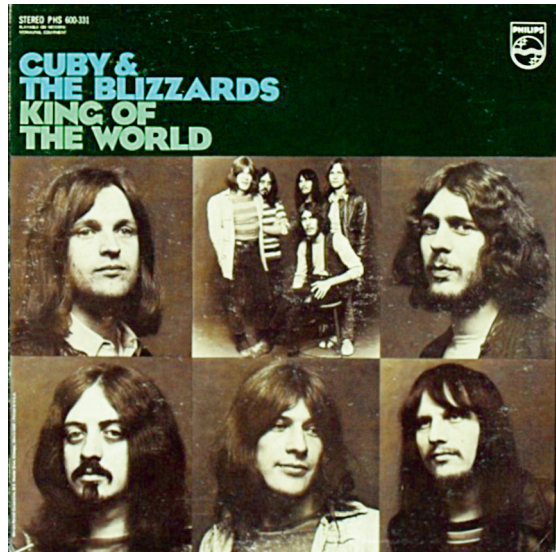
Anton Witkamp van Phonogram en manager Jan Venhuizen hebben plannen om C+B bekendheid te geven in Amerika. Er is daar serieuze belangstelling voor de Nederlandse bluesband vanuit platenmaatschappij Mercury Records, gevestigd in Chicago. Witkamp en Venhuizen vliegen halverwege augustus 1969 naar Chicago voor overleg. Het resultaat is een contract voor twee lp's en drie singles per jaar. Die mogen gevuld worden met oud materiaal. *King of the World*, met nummers van *Groeten uit Grollo* en *Trippin' Thru' a Midnight Blues*, zal de eerste Amerikaanse plaat zijn.

Mercury heeft wel een voorwaarde voor het uitbrengen van de muziek van C+B: de band moet in Amerika komen toeren. In dat geval stelt de maatschappij 70.000 dollar voor vier jaar beschikbaar. Anton en Jan gaan na het succes in Chicago door naar New York om met het boekingskantoor van Frank Barsalona afspraken te maken. Frank heeft afgelopen jaren Engelse bands zoals The Who, Cream en Traffic bekendheid gegeven in de vs. Hij wil zeker met C+B aan de slag. Alles lijkt nu in kunnen en kruiken.

Er is echter een probleem met Brood. Herman kan vanwege zijn strafblad geen visum voor Amerika krijgen. Hij is niet alleen veroordeeld geweest wegens het bezit van drugs, maar ook wegens het vervalsen van doktersrecepten. In een ziekenhuis loopt Brood een keer de onbemande spreekkamer van een arts binnen en neemt een aantal blanco doktersrecepten mee. Thuis schrijft hij er de door hem gewenste medicijnen op om ze vervolgens bij de plaatselijke apotheek in te leveren en zo de drugs te bemachtigen. Herman loopt echter tegen de lamp en dat betekent een uitbreiding van zijn strafblad.

Om het Amerikaanse avontuur toch mogelijk te kunnen maken wordt Brood daarom begin september ontslagen. Vriend La Faille betreurt het, Brood zelf neemt het nogal laconiek op. Opnieuw wordt er een muzikant bij Blues Dimension weggehaald. Het is de talentvolle toetsenist Helmig van der Vegt (1948). Hij heeft een aantal jaren conservatorium gedaan. Dus het probleem Brood is hiermee opgelost. Eelco ziet het helemaal zitten om in de vs op te treden. De gitarist in 2013 aan het woord in het boek *Somebody Will Know Someday*:

De timing om toen te gaan was perfect, naadloos. Net in de goede periode, met die hele alternatieve scene daar. Alles was zo geweldig geregeld, een platencontract, een tournee met John Mayall... we hoef-

King of the World (USA) uit 1970. Met een foto van begin 1969 op de cover.

6. BARRELHOUSE 50 JAAR

DE MEEST HECHTE NEDERLANDSE BLUESBAND

BEN MAARLEVELD

EEN UNIEKE NEDERLANDSE BLUESBAND IN DE MAAK (1974-1984)

‘Ik wil over vijftig jaar in een rolstoel het podium worden opgeduwd om nog een mooi moppie blues te braken’, aldus Tineke Schoemaker (1954) tijdens een interview in *De Telegraaf* van 20 augustus 1983 door de toen internationaal bekende muzikjournalist Jip Golsteijn (1945-2002). Als Tineke echt woord houdt zal zij tot in 2034, dus minimaal tot haar tachtigste, door moeten gaan.

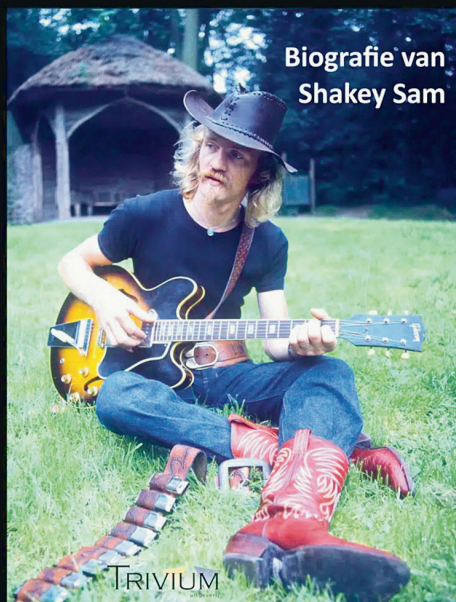
Laten we beginnen bij de oorsprong van Barrelhouse, gedurende een periode van vijftig jaar inclusief een rustpauze van tien jaar, één van de bekendste bluesbands in Nederland. Niet dat de verschillende bandleden niet actief zijn in die pauze van 1984 tot 1993. Het tweede deel van dit hoofdstuk gaat over hun avonturen in die periode, voordat Barrelhouse in deel drie in volle glorie terugkeert.

Het is eind 1973 als Oscar Benton besluit te stoppen met zijn Oscar Benton Blues Band. Hij ambieert een internationale solocarrière. De overgebleven bandleden Johnny Laporte (gitaar), Han van Dam (piano), Jan Willem Sligting (bas) en Art Bausch (drums) laten het er niet bij zitten. Begin 1974 beginnen ze een eigen groep onder de naam Barrelhouse Bailey Blues and Boogieband, afgeleid van Barrelhouse Bailey, de artiestennaam van Han van Dam bij Oscar Benton. Snel daarna vertrekt Art Bausch naar de band Smyle. Hij wordt direct opgevolgd door Texelaar Bob Dros, een energieke drummer die in zijn vorige bands, het Texelse The Typhoons en de hardrockers Head Over Heals, het stevigere drumwerk heeft geleerd.

Omdat men verwacht dat een geheel instrumentale band het niet lang vol zal houden, gaat men op zoek naar een zanger. Tijdens een bluesfestival in Amstelveen komt de band in contact met Shakey Sam, artiestennaam van Simon Vlietstra uit het Friese Franeker. Simon is na een moeilijke jeugd

Sjoerd J. de Boer

Too busy to be blue

een introverte jongen geworden met veel interesse voor de pure zwarte blues uit de Mississippi-delta. Hij zingt, speelt gitaar en soleert daarnaast op mondharmonica. Shakey Sam start bij de Barrelhouse Bailey Blues and Boogieband en toert in 1974 van maart tot november met deze groep langs vele clubs en zalen door het hele land.

Hij blijkt echter meer een éénling te zijn dan een volwaardig bandlid. In een formatie die hij te 'machinaal' vindt spelen, is er voor hem eind 1974 geen plaats meer. Naast nog verschillende combinatieoptredens met de band gaat hij solo verder. Niet lang daarna start hij

zijn eigen Shakey Sam Bluesband en is hij succesvol met zijn vertolking van de pure blues. Een uitgebreide beschrijving van het uitdagende en te korte leven van Shakey Sam, hij overleed op de dag voor zijn 31ste verjaardag, is te lezen in de biografie *Too busy to Be blue* van Sjoerd J. de Boer.

Als de Barrelhouse Bailey Blues and Boogieband begin 1974 zonder Shakey Sam tijdens een sessie in De Hobbit in Alkmaar speelt, is ook Tineke Schoemaker aanwezig. Ze is dan negentien jaar jong en zingt in het lokale bandje Flat Country van gitarist Bonne Zigtema. Bonne zal later in diverse bands in Alkmaar en omgeving furore maken, onder anderen met The Rousers. Op verzoek van organisator Jan Hupkens zingt Tineke een paar nummers bij de Barrelhouse Bailey Blues and Boogieband. Het klinkt dusdanig goed dat ze ter plekke gevraagd wordt om bij een volgend optreden mee te doen. Naar eigen zeggen stemt Tineke met knikkende knieën toe. De start van een nu ruim vijftig jaar overspannende carrière als beste blueszangeres van Nederland is een feit.

Tineke wordt in 1954 geboren in het landelijke Akersloot dicht bij Alkmaar, de stad waar ze later de middelbare school en het conservatorium zal doorlopen. Op haar veertiende komt ze via een vriendje in aanraking

met blues en jazz en artiesten als John Lee Hooker en Art Blakey. In die tijd gaat Tineke naar concerten van Oscar Benton en Cuby + Blizzards. Ze krijgt gitaarles vanaf haar zevende jaar en begint al tijdens haar jeugd met het zingen van eigen composities. Op haar zestiende wordt Tineke de frontvrouw van het bandje Flat Country met optredens in buurthuizen en op scholen. Ze spelen vooral veel Americana. Thuis, in de beslotenheid van haar eigen kamer, zingt Tineke echter steeds meer bluesnummers. Met name Billie Holiday is haar grote voorbeeld en heldin. 'Op zo'n jonge leeftijd de blues zingen, met alle rauwheid en emoties die ermee gepaard gaan, is wel eng. Door het zingen van pure emotie moet je met je billen bloot en sta je figuurlijk naakt op het podium. Die stap heb ik met grote schroom overwonnen.' aldus Tineke in een later interview in *Het Noord-Hollands Dagblad*.

Een nog jonge Tineke Schoemaker, 1977.

Het eerste officiële concert van Tineke met de Barrelhouse Bailey Blues and Boogieband vindt plaats in mei 1974 in de Mahogany Hall in Edam, een vermaarde en nog steeds bestaande jazzclub die na 47 jaar in het Strandbad Paviljoen in 2018 verhuist naar het nabijgelegen Paviljoen Zuiderzee. Het optreden aldaar en de zangkunsten van Tineke worden dusdanig goed ontvangen dat men besluit met haar door te gaan. Niet lang daarna wordt de naam van de band verkort tot Barrelhouse. Voor promotionele doeleinden ligt dat makkelijker in de mond.

De reputatie van Barrelhouse met de enigszins rauwe en bluesy zang van Tineke verspreidt zich snel, waardoor het aantal liveoptredens in de loop van 1974 gestaag toeneemt. Uiteindelijk is de band zo'n drie keer per week te horen en te zien in de vele muziekclubs en sociëteiten door het hele land.

Eerste Barrelhouse samenstelling met v.l.n.r. Han van Dam, Johnny Laporte, Bob Dros, Tineke Schoemaker, Jan Willem Sligting en Shakey Sam.

Voor het vervoer maakt Barrelhouse nog steeds gebruik van de forse bus uit de Oscar Benton-periode. Alle bandleden plus twee roadies en alle apparatuur blijken erin te passen.

Barrelhouse speelt vooral oude bluesnummers in een eigen bewerking, met daarnaast in toenemende mate eigen composities van Tineke en Johnny Laporte. Men vindt het vooral belangrijk een goede liveband te zijn, die met het nodige enthousiasme een spontane interactie met het publiek aangaat.

Naast het vele optreden ontstaat in de loop van 1974 het idee om eens wat nummers op de plaat te zetten. Eigenlijk willen de bandleden dat zelf niet eens, maar gestimuleerd door het enthousiasme van anderen en enkele journalisten die vinden dat ze het toch moeten doen, gaan ze op zoek naar een platenlabel. Han van Dam werkt in een platenzaak in Haarlem waarvoor hij samen met eigenaar Ger Oord jr. de inkopen doet. Zo komt hij in contact met Martin van Olderen (1931-2002), bluespromotor en organisator van bluesconcerten in Amsterdam en omgeving. Van Olderen werkt bij Munich Records. Tijdens een bezoek maakt Han kennis met eigenaar Job Zomer. Het gesprek komt al gauw op Barrelhouse. Job ziet het wel zitten om een plaat met de band op te nemen.

De forse bandbus.

Munich Records is een klein muzieklabel uit Wageningen, voortgekomen uit het in 1948 opgerichte Munnickendam. In 1972 wordt het door de nieuwe eigenaar Zomer omgedoopt tot Munich Records. De Olympische zomerspelen van 1972 in München vormen voor hem de inspiratie om zijn label naar deze Duitse stad te vernoemen, een stad die symbool stond voor het samenkomen van alle volkeren na de tweede wereldoorlog. Dat juist tijdens deze zomerspelen de tragische aanslag op de Israëlische sportploeg plaatsvindt, staat helaas in schril contrast met het idealistische gedachtegoed.

Munich Records is vooral het label voor minder mainstream-muziekstijlen en geeft ruimte aan nieuwe jazz- en bluesmuzikanten. Het blijkt een goede match. Barrelhouse neemt gedurende oktober en november 1974 in de Dureco Studio in Weesp verschillende nummers op. Begin 1975 verschijnt het door Job Zomer geproduceerde album, simpelweg *Barrelhouse* genaamd. Geheel in lijn met de liveoptredens staan er op de eerste lp vooral bluesnummers. Er worden geen concessies gedaan aan de commercie. De meeste nummers zijn eigen bewerkingen van bekende bluesartiesten als John Lee Hooker, Big Maceo, Albert Collins en Willy Dixon. Wel staan er ook drie eigen composities op de lp die nu al de unieke chemie van de bandleden laat horen.

Als eerste is daar het door Johnny Laporte gecomponeerde instrumentale bluesnummer 'Way Down Low' waarin hij excelleert op gitaar. Dan volgt